

Uusi turvallisuussopimus Eurooppaan

Venäjä lähestyi viime vuoden loppupuolella Natoa ja Yhdysvaltoja esityksillään, miten varmistetaan turvallisuus Venäjän sekä USA:n ja Naton välillä. Niinistö uudenvuoden puheessaan sanoi aloitteiden olevan ristiriidassa Euroopan turvallisuusjärjestyksen kanssa. Sanna Marin ilmaisi, että meidän on vaalittava valinnan vapautta, joka koskee jokaisen maan oikeutta tehdä itse omat turvallisuuspäätöksensä. Presidentti ja pääministeri olivat kumpikin väärässä. Istanbulin v. 1999 Euroopan turvallisuuden peruskirjassa määriteltiin kunkin maan oikeus valita turvallisuusjärjestelmänsä, mutta kuitenkin niin, että omaa turvallisuuttaan ei voi vahvistaa toisen valtion kustannuksella. He jättivät myös huomiotta v. 1994 turvallisuuspoliittisia ja sotilaallisia näkökohtia koskevan menettelysäännön, jossa mainitaan selvästi, että valtiot valitsevat turvallisuusjärjestelynsä ja liittoumansa ”ottaen huomioon muiden valtioiden oikeudet turvallisuushuolet.” Sauli ja Sanna puolustavat yksinapaista Nato-maailmaa.

Maailma käännekohdassa- epävarma tulevaisuus

Sosiaalisessa mediassa on nyt monesti esitetty kysymys, mihin perustuvat Suomen ja Ukrainan samankaltaiset piirteet? Historiallisesta materialismista meille on tuttu käsite maantieteellinen tekijä (KÄ 7/19) yhteiskuntakehityksessä. Yhteiskuntakehityksen kannalta on suuri merkitys sillä, että Euroopan kohdalla Aasian manner jatkuu länsi-itä suunnassa Tyyneen valtameren saakka. Tälle valtavalle alueelle muodostui 1600-luvun loppuun tullessa Venäjän valtakunta, jossa löytyy runsaasti kapitalistien tarpeisiin moninaisia raaka-aineita yms. Jo toisen vuosituhannen alussa Euroopan feodaalivallat kykenivät yhdistämään voimansa itään syntyneitä islamilaista ja bysanttilaista kulttuuria vastaan. Tavoitteena oli valloittaa sieltä uusia ruhtinaskuntia, kauppaoikeuksia ja ryöstää kirkkojen ja paikallisten feodaalien omaisuutta. Tässä onnistuttiinkin. Tätä tavoitetta palvelivat ns. ristiretket.

”Ristiretket” Venäjälle Suomen ja Ukrainan kautta

Samasta syystä läntisestä Euroopasta alettiin tunkeutuminen venäläiseen itään. Tähän pyrkivät toisen vuosituhannen alussa ensin Ruotsi ja saksalainen ritarikunta ja myöhemmin Ranska sekä viimeksi Hitlerin Saksa liittolaisineen tavoitteenaan Neuvostoliiton valloitus kapitalistisen pääoman kasaamiseksi. Tänäpäin Euroopan kapitalistinen pääoma on yhdistynyt EU:n puitteissa tavoitteenaan edelleen Venäjän voimavarojen haltuunotto.

Suomi ja Ukraina ovat EU:lle ja Nato:lle merkittäviä siksi, että niillä molemmilla on pitkä yhteinen raja Venäjää vastaan. Vaikka Ukraina taisteli Puna-armeijassa Hitleriä vastaan, toimi Ukrainassa myös Hitler-Saksan kanssa yhteistyössä voimakas Bandalainen maanalainen oppositio, joka teki tiivistä yhteistyötä Hitlerin armeijan kanssa (KÄ 4-6/14 ja 1/15). Suomessa puolestaan toimivat fasiset IKL-, suojeluskunta- ja lottajärjestöt. Suomi taisteli Hitlerin rinnalla tavoitteenaan Suur-Suomi. Hitlerin tavoite oli Suur-Saksa. Tänäpäin Suomeen ja Ukrainaan kohdistetaan Nato-liittolaisten ja Mediapoolin toimesta voimakas Nato-myönteinen ja Venäjän vastainen tiedotuskampanja. Suomi vaarantaa turvallisuutensa tässä pelissä. Historiasta tulisi ottaa oppia.

Propaganda tänään poltetun maan taktiikkaa

Eräessä aikakauslehdessämme julkaistiin seuraava sitaatti: ”Suomessa oli ainakin Krimin valtauksen vuonna 2014 asti vallalla käsitys, jonka mukaan Putinin Venäjän kanssa oli mahdollista tehdä tiivistä yhteistyötä ilman, että siitä aiheutuisi minkäänlaista turvallisuusrisiä. Talous- ja muun yhteistyön arveltiin hyväuskoisesti jopa edistävän Venäjän demokratisoitumista.” (Tuomo Lappalainen, Suomen kuvalehti 23.3.2022).

Tästä sitaatista kumpuaa hyvin esiin kapitalistinen demokratiakäsitys: Demokratia on sitä, että pääomapiirien toiminnalle ei voi asettaa mitään esteitä. Kaikki muu on toisarvoista. Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen lännen pääoma asetti toiveensa Venäjän valtaamiseen markkinavoimien avulla. Näiden toimesta piti ottaa (ostaa) haltuun Venäjän voimavarat ja talous ja sen kautta edelleen Venäjän poliittinen johto. Kun sitten kävikin niin, että Putinin kaudella vuodesta 2000 eteenpäin Venäjä kuitenkin omaksui Jeltsinin, Gorbatschovin ja Gaidarin opeista poiketen linjan, jonka mukaisesti Venäjä ei luovuta kansallisomaisuuttaan (maa, vesi, kaivokset, metsät) ulkomaisiin käsiin, muuttivat länsivallat Venäjä-taktiikkaansa. Silloinhan meillä oli pelkona, että mitä Hitler ei saavuttanut sodalla, sen olisivat markkinavoimat kyenneet saavuttamaan markkinoiden kautta. Juuri tämän takia länsimaiden Venäjän vastainen toiminta sekä raaka ja härski propaganda on viime vuosien ajan yltynyt sille asteelle, että useamman kerran olemme mm. Kansan äänessä todenneet, että tässä on saavutettu tila, josta mikään valtiollinen taho ei voi enää perääntyä. Eli pitkän aikaa on ajettu linjaa, jonka on tiedetty johtavan täydelliseen välirikoon Venäjän kanssa. Nykyinen pakotepolitiikka on tätä selkeimmillään.

Kansanvallankumousko?

Ukrainassa tapahtui vuosina 2013-2014 Euromaidaniksi nimetty tapahtumaketju, joka osaltaan johti Ukrainan militarisointiin, maan köyhtymiseen ja muutti ratkaisevasti koko maailman tilannetta. Tämä oli yksi merkittävin vaihe Venäjän vastaisen politiikan muodostumisessa.

Tapahtumat alkoivat Ukrainan presidentin Viktor Janukovitšin päätöksestä keskeyttää Ukrainan ja EU:n välisen assosiaatiosopimuksen kehittäminen t. sopiminen. Maan pääministerin Nikolai Azarovin mukaan Ukrainan siirtyminen eurooppalaisiin standardeihin maksaisi maalle 150-160 mrd euroa. Tämän jälkeen mielenosoitukset alkoivat marraskuun lopulla 2013. Mielenosoitusten valmistelut alkoivat USA:n ja EU:n tuella paljon ennen Janukovitšin päätöstä v. 2013 syyskuussa. Länsimaat tukivat heti alussa Euromaidan-tiedotusta taloudellisesti (USA 50000 \$ ja Alankomaat 90000 \$). Maidanilla alettiin käyttää ampuma-aseita 20.2.2014. Mielenosoittajien surmaamiseen osallistuivat ilmeisesti Georgiasta tuodut tarkka-ampujat. Asiaa ei silloin juurikaan tutkittu, mutta ampumisen tarkoitus oli vierittää syy hallituksen niskoille. Kriisi eteni vaiheeseen, missä Janukovitš allekirjoitti 21.2.2014 Saksan ulkoministerin, Puolan ulkoministerin, EU:n Eurooppa-edustajan ja opposition edustajien kanssa sopimuksen kriisin ratkaisemiseksi. Sen mukaisesti tuli allekirjoittaa 48 tunnin kuluessa dokumentti, joka palauttaa voimaan v. 2004 perustuslain. Mutta miten kävi?

Maidanin fasistit kaappasivat Ukrainassa vallan

Presidentti Janukovitš ja parlamentti (Verkhovna Rada) eivät ehtineet täyttää sopimusta. Uutistoimisto UNIAN tiedotti, että presidentti ja parlamentti (Verhovna Rada) allekirjoittavat em. asiakirjat 23.3.2014 klo 16.40 mennessä. Mutta 21.2.-22.2. yöllä euromaidanin fasistijengi valtasi hallituksen ja parlamentin toimitilat. Seuraavana päivänä 22.2.2014 klo 12.29 Verhovna Radan puhemies Vladimir Rybak erotettiin maidanilaisten painostaessa parlamenttia. Heti tämän jälkeen Aleksandr Turchinov valittiin hänen tilalleen. Samana päivänä Verhovna Rada klo 17.11 päätti laillisen presidentin syrjäyttämistä. 23.2.2014 päätettiin siirtää presidentin tehtävät Verhovna Radan äsken valitulle puhemiehelle Aleksandr Turchinoville. Välittömästi EU tunnusti hänet Ukrainan VT presidentiksi. Yöllä 22.2.-23.2. 2014 Ukrainan laillisen presidentin Viktor Janukovitšin oli pakko paeta maasta hänen henkeään kohtaan esitettyjen uhkausten vuoksi. (Kuva maidanilta, kuvateksti)

Sodan syylliset, taustalla vuosikymmeniä kestänyt valmistelu

Bukarestissa v. 2008 järjestetyssä Naton kokouksessa julistettiin, että Ukraina ja Georgia otetaan Nato:n jäseniksi. USA ja muut Nato-voimat eivät välittäneet Moskovan voimakkaista vastalauseista. USA alkoi tukea taloudellisesti, poliittisesti ja sotilaallisesti Ukrainan aktiivista äärioikeistoa. Kehitys johti helmikuussa 2014 väri vallankumoukseen, jossa mm. demokraattisilla vaaleilla valittu presidentti Viktor Janukovits joutui pakenemaan ja Itäinen Ukraina sekä Krim erosivat Ukrainasta.

Nato-maat alkoivat varustaa ja kouluttaa Ukrainan armeijaa. Joulukuussa 2017 Trumpin hallinto alkoi myydä Ukrainalle hyökkäystoimintaan sopivia aseita. Heinäkuussa 2021 Nato-voimat järjestivät suuren 32 maan merisotaharjoituksen Mustalla merellä. Myöhemmin USA:n ulkoministeri Anthony Blinken ja Ukrainan ulkoministeri Dmytryo Kuleban allekirjoittivat vuoden 2022 marraskuussa asiakirjan, jossa todettiin Ukrainan sitoutuvan integraatioon eurooppalaisten ja euroatlantisten instituutioiden kanssa. Asiasta kirjoitti amerikkalainen tutkija Mearsheimer ja totesi dokumentin rakentuvan presidenttien Zelenskyi ja Biden välisiin sitoumuksiin, joilla vahvistetaan Ukrainan ja Yhdysvaltain strategista kumppanuutta ja jota ohjaa vuoden 2008 Bukarestin Nato-kokouksen päätöslauselma.

Diplomatian loppu

Kirjeessään EU-maiden ja Nato-maiden hallituksille ulkoministeri Lavrov totesi Venäjän olevan vakavasti huolissaan turvallisuustilanteesta länsirajojensa välittömässä läheisyydessä. Tähän liittyen jo viimevuoden puolella Venäjä esitteli luonnokset asiakirjoiksi turvallisuuden takaamiseksi Venäjän ja USA:n ja toisaalta Venäjän ja Nato:n välillä. Lavrovin mukaan vastaukset näihin kirjeisiin osoittavat vakavia eroja yhtäläisen turvallisuuden ymmärtämisessä. Istanbulin v. 1999 Euroopan turvallisuuden peruskirjassa määriteltiin kunkin maan oikeus valita turvallisuusjärjestelmänsä, mutta kuitenkin niin, että omaa turvallisuuttaan ei voi vahvistaa toisen valtion kustannuksella.

Astanassa v. 2010 tämä asiakirja edelleen vahvistettiin. Lavrovin kirjeessä todetaan, että länsimaat valitsivat näistä sopimuksista heille sopivia elementtejä, eli oikeuden valita liittoumia yksinomaan oman turvallisuutensa takaamiseksi. Jakamattoman turvallisuuden periaate tulkitaan valikoivaksi oikeudeksi Naton vastuuttomalle laajentumiselle. Länsimaiden johtajat välttävät tietoisesti viittaamasta Euroopan turvallisuuden perusasiakirjaan ja Astanan julistukseen. He jättävät myös huomiotta v. 1994 turvallisuuspoliittisia ja sotilaallisia näkökohtia koskevan menettelysäännön, jossa mainitaan selvästi, että valtiot valitsevat turvallisuusjärjestelynsä ja liittoumansa ”ottaen huomioon muiden valtioiden oikeudet turvallisuushuolet.” Istanbulin kokouksen peruskirjassa määrätään, että jokaisella Etyj-valtiolla on yhtäläinen oikeus turvallisuuteen, eikä vain Nato-mailla, jotka lukitsevat tämän oikeuden omaksi etuoikeudeksi kuulua yksinomaiseen Pohjois-Atlantin klubiin.

Venäjän ulkoministerin kirjeessä esitettiin Etyj-valtioille kysymys: ”Miten kumppanimme ymmärtävät velvollisuutensa olla vahvistamatta omaa turvallisuuttaan muiden valtioiden turvallisuuden kustannuksella jakamattoman turvallisuuden periaatteeseen sitoutumisen perusteella? Kuinka konkreettisesti hallituksenne aikoo täyttää tämän velvoitteen käytännössä nykyisissä olosuhteissa. Ilman täydellistä selkeyttä tästä avainkysymyksestä, joka liittyy korkeimmalla tasolla hyväksytyyn oikeuksien ja velvollisuuksien yhteen liittämiseen, on mahdotonta varmistaa Istanbulin ja Astanan huippukokousten asiakirjoihin sisältyvien etujen tasapaino. Vastausta pyydettiin kaikilta Etyj-mailta erikseen, mutta ympäriryöreänä vastauksena annettiin EU:n 27 jäsenmaan yhteinen asiakirja.

Rauhan edellytys politiikan suunnan muutos

Syällisiä tilanteen kriisiytymiseen ovat Länsi-Euroopan ja USA:n pääomapiirit, jotka haluavat torjua Euroopan kattavan turvallisuussopimuksen. He näkevät Aasian

mantereen Suomen ja Ukrainan itäraja Tyyneen valtameriin saakka uutena taloudellisten resurssien lähteenä. Zelensky puhuu rauhanneuvottelujen välttämättömyydestä, mutta samaan aikaan vaatii länsimaita voimistamaan Venäjän vastaisia pakotteita. Rauha edellyttää politiikan muutosta. Kriisi syntyi, kun Länsi-Eurooppa, USA ja Nato eivät suostuneet Ukrainan puolueettomuuteen ja Naton laajenemisen pysäyttämiseen. Onhan se niin, että rauhansopimus edellyttää politiikan suunnan muutosta ja uutta rauhansopimusta Eurooppaan.